

SÉRIE
PAVUČINA
TICHÁ

DARK
ROMANCE

LITTLE LIAR

LŽU TI, HOLČIČKO

2

LEIGH RIVERS

přeložila Jana Mílotová

LITTLE
LIAR

LŽU TI, HOLČIČKO

UPOZORNĚNÍ OHLEDNĚ OBSAHU

Little Liar: Lžu ti, holčičko je temná dark romance s explicitním obsahem, který může být pro některé čtenáře nevhodný.

Kniha obsahuje tyto prvky:

- nejrůznější sexuální praktiky s incestním podtextem
- orální sex
- extrémní násilí, vraždy
- BDSM (škracení, ubližování, mučení – pálení cigaretou, přikládání pavouka na tělo – které však často přináší uspokojení)
- znásilnění
- toxické vztahy
- deviantní sklony
- manipulace
- zneužívání moci
- užívání drog

Copyright © 2024 Leigh Rivers

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jana Milotová, 2026

Cover © Averixdesign, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7217-9 (pdf)

LEIGH RIVERS

LITTLE
LIAR

LŽU TI, HOLČIČKO

přeložila Jana Mílová

*Toto je kniha, která mě málem stála život.
Tentokrát jsem ale vybrála.*

ČÁST PRVNÍ

Malachiáš – 4 roky

Zatímco mě tatínek nese na ramenou k hřišti na konci čtvrti, vítr mi čechrá vlasy. Maminka je v práci, takže si užijeme trochu zábavy, než ji vyzvedneme tatínkovým novým autem. Dneska budeme péct sušenky!

„Bavil ses ve škole?“ zeptá se táta a já vykřiknu: „Ano!“

Při přecházení ulice ho pevně objímám kolem krku. Na obličej mi dopadají kapičky deště, ale mám na sobě pláštěnku a gumáky, takže můžeme skákat do louží.

„Tatínku?“

„Ano, synku?“

„Můžeme si cestou domů koupit ještě zmrzlinu?“

Zasměje se a sundá mě z ramen. Zachichotám se a vykřiknu, když mě polechtá a postaví mě na nohy. Otře mi čokoládovou zmrzlinu z brady a vezme mě za ruku. „Pokud budeme mít čas, tak ano. Za hodinu už musíme vyzvednout maminku z práce.“

Usměju se a poskočím si. Po cestě skáču do louží. Najednou nás předjede velký kamion a já se leknu, zakryju si uši a zavřu oči.

„Neboj se,“ řekne tatínek a klečí přede mnou, dokud kamion nezmizí. V uších mi stále bolestivě zvoní. Chci, aby to přestalo – proč to nepřestává?

Zachvěje se mi spodní ret, a když otevřu oči, tatínek mě sleduje. „Zhoršuje se to, co?“

Pomalu přikývnu. Nemám rád hlasité zvuky – bolí mě z nich uši a svírá se mi z nich srdce.

„Pojď,“ řekne, vstane a znovu mě vezme za ruku. „Rychle se pohoupeme a pak si dáme další zmrzlinu.“

Na tváři se mi objeví úsměv. Tatínek se mnou poskakuje po hřišti, zvedne mě na houpačku a zhoupne mě vysoko, zatímco se usmívám ještě víc a křičím ještě hlasitěji.

Nejsou tu žádné jiné děti, což je dobře. Nikdy sem nechodíme, když je tu plno. Myslím, že tatínek má rád, když jsme tu jen my dva.

Tatínek mě vždycky bere do parku. Nebo do bazénu, kde mě učí splývat.

Zavede mě ke kolotoči. „Nebudu ho točit moc rychle,“ slíbí mi a natáhne mi kapuci, protože déšť sílí. „Drž se pevně.“

Než stačí kolotoč roztočit, zalapám po dechu a nakloním se vpřed. „Tatínku, podívej!“

Na tyči si staví pavučinu malý pavouček. Je drobný a černý a kapky mu v tom brání. Tatínek natáhne prst a pavouk se na něj vyšplhá. „Jen se podívej,“ řekne a sedne si vedle mě, takže kolotoč zavrzá. Skloní prst k mojí ruce. „Chceš si ho vzít?“

Přikývnu, a dokonce se cítím trochu nervózně. Položím ruku na klín dlaní vzhůru a zasměju se, když tatínek nechá pavouka přelézt na moji dlaň. Je tak malý, bezmocný a osamělý. Déšť ho celého zmáčel a určitě je mu zima. „Můžeme si ho vzít domů?“

Než mi ale tatínek stačí odpovědět, nad námi zahřmí a já sebou trhnu. Sevřu ruce v pěst a nechtěně pavouka rozdrtím a pustím. Dopadne přímo do malé loužičky na kovu.

Několik vteřin na něj zírám s vyvalenýma očima. Nehýbe se.

„Ne!“ vykřiknu a pokusím se ho znovu sebrat, ale tatínek mě zastaví. „Zachraň ho, tatínku!“

„On spí, synku. Hrom pavouky vždycky uspává. Je v pořádku. Půjdem si teď dát zmrzlinu?“

„Ale... ale...“

Tatínek mě zvedne do náruče, zatímco mi po tvářích stékají slzy.

„To nic, Malachiáši. Nebuď smutný. On jen spí.“

Přitulím se k němu a pláču. Vím, že jsem pavouka rozmáčkli. Vím, že je mrtvý kvůli mně. Tělo se mi nekontrolovatelně třese, dokud neusnu v tatínkově náručí, zatímco odchází z hřiště.

„Jsi hodný kluk, Malachiáši.“

Mám rád, když je ticho. Nebolí mě uši a nebolí mě břicho z čekání, až na mě někdo zakřičí.

Doma nikdy není ticho.

Když mě maminka nechá doma samotného, můžu si hrát s krabicemi, které tu má. Někdy jsou dost velké na to, abych si do nich vlezl a zavřel víko. Pak se můžu schovávat, dokud se maminka nevrátí a nevezme mě zpátky do mého pokojíčku.

Teď se ty krabice ale bojím hledat. Vrátila se maminka domů? A tatínek? Tatínka jsem už dlouho neviděl.

Vyklouznu z postele a málem zakopnu o pytel se špinavým prádlem, zatímco se snažím dostat ke dveřím pokojíčku. Zatáhnu za kliku a zkroutí se mi spodní ret.

Proč se nechtějí otevřít?

„Maminko?“ zavolám a bouchnu do nich pěstí. Rozkašlu se do ruky a znovu bouchnu do dveří. „Tatínku?“

Jako každou noc, nic. Mrzí mě, že už mě maminka neobjímá. Tatínek mě objímal, až jsem z toho vykřikoval a smál se.

Hudba hraje opravdu nahlas – maminka mě zase neuslyší. Do očí se mi nahrnou slzy, skloním hlavu a vrátím se do postele. Cestou zakopnu – nevidím, kam jdu, protože maminka mi vzala noční světlo, když jsem se zeptal, kdy se tatínek vrátí z práce a přečte mi pohádku na dobrou noc.

Maminka mi řekla, že jsem zlobivý kluk, protože nespím, ale já nebyl unavený. Bolelo mě břicho a tvář, protože mě maminka plácla, když jsem plakal, místo aby mi přečetla knížku.

Hřbetem ruky si otřu mokré tváře a přikryju se dekou, abych se zahřál. Pořád je mi zima. Děšť prosakuje oknem a máčí podlahu – pomocí medvídka jsem se pokusil utřít louži, která mi namočila hračky, ale ten je teď taky zničený.

Usnu, a když se probudím, maminka mě objímá. Voní divně a postel je mokrá. Možná by maminka taky měla nosit plenky jako já. Někdy to svědí, hlavně když je mám na sobě několik dní.

Podívám se na její tvář a usměju se. Má zavřené oči a chrápe. Schovám hlavu do jejího náručí a opět usnu.

Zase jsem šťastný.

Následující noc je úplně stejná.

Další týden je taky stejný. A tak to pokračuje další týdnem. Měsíce.

Je mi teď pět?

Maminka říká, že jsem divný. Nelíbí se jí, že jsem takový. Jak přestat být divný? Nechci takový být. Viní mě z toho, že tatínek utekl.

Po škole mě maminka drží za ruku celou cestu k autobusu. Prozradí mi, že mi tatínek poslal dárek k narozeninám a že na

mě doma čeká. Nadšeně se usměju a doskáču zbytek cesty domů. Musím maminku táhnout za sebou, protože nedokáže jít rovně a smrdí pivem.

„Zpomal, Malachiáši,“ okřikne mě a zatáhne mě za ruku tak silně, až to bolí. Úsměv mi zmizí z tváře.

Dnes má na sobě jasně červenou rtěnku. Část z ní je v koutku úst rozmazaná a rozetřela se jí po zubech. Neprozradím jí to – když jsem jí to řekl naposledy, křičela na mě.

„Promiň,“ odpovím tiše a pomalu pokračuju domů s bolavou paží – myslím, že mě poškrábala, ale nic neřeknu.

Na stole je krabice s malými otvory a vedle ní skleněné terarium. Na přední straně je narozeninové přání s velkou číslicí pět. Maminka si jde lehnout na gauč, zatímco já otevíru přání a snažím se přečíst nápis. Ačkoli si maminka myslí, že jsem hloupý, moje učitelka vždycky říká, jak hezky mi to jde se slovy. Takže i když je rukopis nečitelný, dokážu vzkaz přečíst.

Malachiáši,

mrzí mě, že už tu pro tebe nemůžu být, synku. Doufám, že mi jednoho dne odpustíš, že jsem odešel. Víš, tatínkova hlava není úplně v pořádku a není pro tebe a tvoji matku dost dobrý. Snažil jsem se, jak jsem mohl, ale vy dva si zasloužíte někoho lepšího.

Kéž bych si mohl vybrat tebe a bojovat s jedem, co mám v hlavě, ale nemůžu. Jednou se zase uvidíme, ale doufám, že to nebude brzy. Tvůj nový osminohý přítel tě bude chránit, stejně jako ty jeho. Byl bych rád, kdybys ho pojmenoval Rex nebo Spikey. Neboj se ho.

Koneckonců máš pavouky rád, stejně jako já.

S láskou táta

Zamračím se. Když vzhlednu, vidím, že maminka už spí na pohovce. Co tím tatínek myslel? Proč si nemůže vybrat mě? Kam odešel?

Obrátím pohled ke krabici, odložím vzkaz na stůl a přistoupím k ní. Dlouhými, špinavými nehty z vrchu odlepím pásku a zalapám po dechu, když ji otevřu a spatřím obrovského chlupatého pavouka, který leze po krabici.

Vytřeštím oči. „Ehm, maminko?“

Pořád chrápe, a když s ní zatřesu, odstrčí mě, takže spadnu na zadek. „Běž pryč.“

Vstanu a znovu se podívám na krabici. Zaváhám. Trochu se jí bojím. Pak se k ní ale vrátím a shlédnu na mazlíčka, kterého mi táta nechal. Natáhnu ruku a podržím ji na dně, abych zjistil, jestli ke mně pavouk přiběhne. Když mi vběhne přímo do dlaně, trochu se zachvěju. Lechtá to, ale srdce mi bije příliš rychle na to, abych to moc vnímal.

Kousne mě? Zvednu ruku s pavoukem, až se ocitne ve výšce mých očí. „Ahoj,“ řeknu svým pisklavým hláskem. „Jsi můj nový nejlepší kamarád.“

Následujících pár týdnů je život zase trochu zábavnější. Maminka mi prozradila, že můj nový mazlíček se jmenuje tarantule a že ho musím chovat ve svém pokoji. Dal jsem mu jméno Rex.

Spí v teráriu, zatímco já ležím v posteli. Někdy mu zpívám. Dokonce mě sleduje, když mu čtu knížku, takže už to nemusí dělat maminka. Teď maminku moc nevidám – tráví spoustu času se svými přáteli. Tatínek mi chybí, ale slíbil, že se zase uvidíme, takže počkám, dokud se nevrátí.

Doma jsou pořád velcí, zlí chlapi. Jeden z nich jednou přišel do mého pokoje a pokusil se mi vzít Rexe, ale maminka mi zase začala zamykat dveře, tentokrát dvěma klíči.

Doma je teď spousta lidí, ale já potřebuju spát. Chci jít ven. Nesmím chodit do školy, protože jsem nemocný. Ale cítím se dobře. Proč mi maminka nedovolí jít ven a hrát si?

Tatínek se mnou vždycky hrál hru. Já se schovával a on mě hledal. Honil mě, dokud jsem se nezačal smát a nekřičel tak hlasitě, až mě bolelo v krku. Po tvářích mi stékaly slzy a já se usmíval na svého hrdinu.

Rex je teď můj jediný kamarád. Je tichý, stejně jako já. Maminka nesnáší, že s ní už nemluví, ale já si rád nechávám věci pro sebe. Všechno, co řeknu, vždycky skončí fackou nebo tím, že na mě křičí.

On je jediný, kdo se mnou teď mluví beze slov. Můj nejlepší kamarád. Můj ochránce. Můj hrdina, dokud se tatínek nevrátí.

Když zaslechnu, jak dole bouchly dveře, otevřu oči. Mám spát? Nevím, jestli jsou ještě vidět hvězdy – maminka mi natřela okno černou barvou a nesmím opustit pokojíček. Ne že bych chtěl. Doma je strašný nepořádek, všude kadí psi a nikdy není co jíst.

Myslím, že Rex má taky hlad.

Když jsem s maminkou mluvil naposledy, řekl jsem jí, že už nechci nosit plenky. Ví, jak se chodí na záchod, ale ona mi to zakázala.

Svědí mě to. Bolí to, když si sednu. Řekla mi, ať sklapnu, a já se vyplakal u Rexe. Nakonec jsme se dohodli, že už nikoho nenecháme slyšet naše hlasy. On to dokázal, a protože už uběhlo několik týdnů ticha, já taky.

Postavím se na roztřesené nohy a otevřu Rexovo terárium. Svého kamaráda najdu schouleného v jeho malém doupátku.

Položím ruku dlaní vespod. Trvá mu pár minut, než zachytí můj pach a vyleze mi na ni.

Křik je čím dál hlasitější a já začnu rozechvěle dýchat.

Neboj se, říkám mu v duchu. Dám na tebe pozor.

Když se dveřmi ozve hlasitý, burácivý smích, nadskočím.

Je to moje poslední varování, abych se rychle schoval pod postel. Vlezu pod ni, položím Rexe na podlahu před svoji tvář, opřu bradu o dlaně a čekám, až hlasy zmizí.

Pak se zarazím a ztuhnu, protože někdo odemyká a otevírá dveře mojí ložnice. Jsou to dva chlapi. Zatímco prozkoumávají můj pokojíček, vidím jejich špinavé ponožky. Pak se mi před obličejem objeví pár bot.

„Kurva. Smrdí to tady po hovnech. Kde je?“

„Elise říkala, že je tady. Kolik jsi jí zaplatil?“

„Padesát,“ odpoví. „Ta děvka ještě dýchá?“

„Sotva. Ale zařídil jsem, aby si vzala dost a chcipla.“

Rozbuší se mi srdce a zadržím dech – vždycky mi to pomáhá neplakat, i když to bolí a slzí mi oči.

Boty se přiblíží k mojí posteli. Polknu a snažím se odplazit dál.

Srdce mi bije rychleji, zatímco Rexe ochranně držím v rukou. Nenechám je Rexovi ublížit. Já –

Najednou mě za kotník chytne něčí ruka. Výkřik, který ze sebe chci vydat, mě pálí v plicích. Vytáhne mě zpod postele a já spatřím vousatého muže, který se na mě usmívá.

Zavřu oči a v hlavě vykřiknu tak hlasitě, až mě bolí mozek a točí se mi hlava.

Přitisknu si Rexe k hrudi. Když mě chlap chytne za bradu, v očích mě zaštipají slzy. Otevřu je a všimnu si, jak se ten druhý bezzubě usmívá. Jeho pohled sklouzne k mým rukám. „Co to tu máme?“

Chytne Rexe a já zpanikařím. Nejsem schopný jim říct, ať přestanou. Pak si začnou Rexe přehazovat sem a tam, jako by to byla hra. Zlý chlap ho stiskne v ruce a já na něj zírám s vykulenými očima. Zoufale doufám, že mému nejlepšímu kamarádovi neublíží. Chci křičet, aby ho nechali být, ale nemůžu.

Nemůžu. Nemůžu, nemůžu, nemůžu.

Rex je jediná věc, která mi zbyla po tátovi, než si pro mě přijde. „Tvoje máma umírá,“ prozradí mi. „Chceš, abychom jí pomohli?“

Přikývnu s rozechvělým spodním rtem.

Prosím, zachraňte ji. Prosím, prosím, prosím.

„Musíš to říct nahlas, kluku.“

Otevřu pusy, ale nevydám ze sebe ani hlásku. Nemůžu. Co se to se mnou stalo?

Hlasitě se zasměje a podívá se na svého kamaráda. „Myslím, že jsme toho kluka traumatizovali.“

„Vezmi ho dolů. Ukaž mu, jak ta děvka jeho matka naposledy vydechuje.“

Chytne mě za rameno a zvedne mě na nohy. Pak se znovu zasměje. „Má na sobě nějakou zkurvenou plenku.“

„Chci zpátky svých padesát babek,“ odpoví jeho kamarád s úšklebkem.

Odvedou mě dolů. Slyším štěkat psy, kteří jsou uvězněni v kuchyni. Muž mě pustí na podlahu a já otevřu oči. Maminku vidím ležet na zemi. Z úst jí tečou zvratky, nemrká a upřeně se na mě dívá, zatímco se její hrudník snaží zvedat a klesat – vydává ze sebe strašné dusivé zvuky.

Ne! Maminko! Jsi v pořádku?

Nedokážu ze sebe vysoukat ani slovo.

„Popros, ať jí pomůžeme, a zavoláme sem záchranku.“

Vzhlednu na vousatého muže a zuby mi drkotají strachem.
Nezvládnou to.

Nezvládnou ji zachránit.

„Hmm,“ zamumlá a vezme něco ze stolu. „Ten kluk přece umí mluvit. Elise nám ukázala ta videa, pamatuješ? Jen to z něj musíme vypáčit. Co je v tomhle?“ Zvedne špičatou věc, se kterou jsem viděl maminku si hrát. Jeho kamarád pokrčí ramený.

V paži mi exploduje bolest – zadržím dech a zavřu oči, zatímco se muži smějí. „Je tvrdohlavý jako jeho matka.“

Moje oči se začnou chovat divně – nemůžu je ovládat, stejně jako svoje tělo. Velmi rychle zeslábnu a unavím se.

O několik hodin později se posadím na podlaze. Maminka je pořád ve stejné pozici, ale má modré rty a oči stále otevřené.

Zlí chlapi sedí na pohovce. „Hele, ten malý hajzlík je zase vzhůru.“

Bolí mě nohy i ruce.

Mají Rexe.

„Brzy už budeme muset jít, ale vsadili jsme se, že tě jeden z nás donutí vydat nějaký zvuk. Jsi jako malá myška, vid', kluku? Je to smutné.“ Podívá se na fotku, na které jsem já, maminka a tatínek. Všichni tři jsme šťastní a já se zeširoka usmívám v tatínkově náručí. Naši psi na fotce taky pěkně sedí. „Jednou jsi dole, jednou nahoře a tak.“

Hluboce si povzdechne a vezme Rexe do dlaně. „Umíš počítat?“ zeptá se mě.

Rozechvěle přikývnu. Zatímco sleduju svého kamaráda, zaskřípu zuby.

Pak se ve mně všechno rozkřičí, když začne pomalu, jednu po druhé, trhat Rexovy nohy. Poručí mi, abych počítal, mluvil, křičel, ale když si uvědomí, že nevydám ani hlásku, rozdrtí mého

nejlepšího kamaráda v ruce, pohodí ho na podlahu a dupne na něj botou.

Měl bych křičet. Měl bych plakat. Měl bych něco udělat.

Ale nedokážu ho ochránit, stejně jako jsem nedokázal ochránit maminku.

Selhal jsem.

„Je hrozně pohublý,“ řekne paní, zatímco mi doktor svítí do očí. „Když ho našli, měl na sobě špinavou plenku. Je celý pokrytý vředy a vyrážkami.“

Někdo nesouhlasně zamlaská a já začnu mít strach. Jsem ospalý a chci maminku a tatínka. Chci jít domů.

„Co otec?“

„Mrtvý. Sebevražda,“ dodá někdo tiše. Od chvíle, co jsem přestal mluvit, mám lepší sluch, jako bych se mohl lépe soustředit na svoje okolí. „Sociální služba právě jedná o chlapcově nouzovém umístění do pěstounské rodiny.“

„Ten kluk z nemocnice jen tak neodejde. Můžeme do něj napumpovat víc tekutin? A potřebujeme zkontrolovat krev. Má vpichy na pažích a chodidlech.“

„V kapse má mrtvého pavouka.“ Hlas ženy se vytratí. „Proboha,“ zašeptá.

Mrknu. Pořád se mě na něco ptají, ale já jim neodpovím. Mohli by mi taky ublížit.

Po tváři mi steče slza, když pomyslím na to, jak dlouho jsem ležel na podlaze s Rexem a maminkou. Nechtěli se probudit. Vytryskne mi další slza. Na rameni ucítím ruku, což mě přiměje sebou trhnout a odtáhnout se.

„Teď jsi v bezpečí,“ řekne mi žena. „Můžeš mi prozradit, jak se jmenuješ?“

Moje jméno už znají.

Malachiáš.

Rty mám pevně sevřené a mžourám očima. Možná že když budu počítat do deseti, všichni zmizí.

V duchu počítám.

Nevím, jak daleko se dostanu, než zase usnu.

Malachiáš – 8 let

O několik týdnů později mě pošlou k mým prvním rodičům. Drží mě v pokojíčku, protože nemluvím a jejich děti jsou z toho smutné.

Pošlou mě zpátky do velké budovy plné dětí, dokud si mě nevyzvedne další rodina. Nevím, kolikrát se to opakuje. Kolik nových maminek a tatínků si vyzvedne svoje nové děti. Vypadají šťastně, zatímco moji vypadají vyděšeně, ale pořád to pokračuje. Nikdo mě nechce za syna. Nikdo si mě ze skupinky nikdy nevybere. Dávají mě rodinám, které jsou zoufalé, ale nikdy to nefunguje pro ně ani pro mě.

Když je mi osm, nedostanu žádné přání k narozeninám ani dort jako ostatní děti v sirotčinci – sedím pod postelí s kresbou svého pavoučka a představuju si dav lidí, kteří mi zpívají k narozeninám, zatímco sfoukáváme svíčky, co jsem nakreslil.

Zavřu oči a něco si přeju. Přeju si, aby si mě někdo vybral.

Zaslechnu kroky, moje dveře se otevrou a já čekám, až mě někdo chytne za nohu. To se ale nestane. Říkají tomu posttraumatická reakce na minulost. Je to noční můra, ze které se nemůžu probudit. Vzhlednu zpod postele.

Paní, která tady tomu šéfuje, se na mě rozzlobeně podívá. „Co to děláš?“

Pokusím se znakovat, jak mě to naučili, ale ona jen zavrtí hlavou a odchází ode mě. „To je jedno. Obleč se a dej si všechny věci do tašky.“

Bezduše vstanu. Chvíli mi trvá, než si vzpomenu na znak pro *proč?*

„Poletíš letadlem,“ odpoví a podá mi použitou plastovou tašku. „Do nové rodiny. Budou mít stejnou zkušební dobu jako ostatní. Budeš se chovat slušně? Tentokrát si tě ta rodina opravdu vybrala. Věřím ti.“

Vždycky se chovám slušně. Jen se jim nelíbí, že nejsem normální. Chtějí si hrát, být kamarádi a tak. Nikdy nevím, jak na to – mám potíže s komunikací, protože nikdo z nich nikdy neumí znakovou řeč. Nikdo se ji nechce naučit. Všichni se mě snaží přimět k mluvení, ale já jsem spokojený tak, jak jsem. Je to klidné a tiché a líbí se mi to.

U všech jsem byl jen podivín a pořád jím jsem.

Ano, vyznakuju. Budu se chovat slušně.

Když mi poprvé našli novou rodinu, byl jsem nadšený. Teď už ne.

Cesta do místa, které bude příštích pár týdnů mým domovem, trvá celý den. Nesnáším létání a paní, která se mnou cestuje, se mnou ani jednou nepromluví – a nerozumí ani znakové řeči.

„Chovej se co nejlépe, Malachiáši,“ napomene mě rozzlobeným tónem, zatímco vedle ní kráčím s plastovou taškou po rušném letišti. Pevně mě drží za ruku. „Nechci letět celou cestu zpátky, abych tě odvezla do jiného domova.“

Myslí tím, že se nemám chovat divně a vyděsit svoji nevlastní sestřičku. Všichni si myslí, že jsem divný. Bojí se mě. Nelíbí se

jim, jak je znervózňuju. Byl jsem u pěti rodičů a všichni mě během několika týdnů vrátili, jako bych byl rozbitá hračka.

Setkáme se s lidmi, kteří o mně mluví, ale já upřu pohled na podlahu. Jak dlouho tu asi vydržím?

Zavřou mě do pokojíčku a budou se mnou zacházet, jako bych byl křehký – budu dítě, ke kterému budou předstírat soucit. Nakonec mě zase vrátí.

Pokud mě pošlou zpátky, což pravděpodobně udělají, znovu uteču a postarám se, aby mě už nikdy nenašli.

Protože budu v nebi se svými rodiči.

Když se přede mnou ale objeví malá holčička s dlouhými hnědými vlasy a širokým úsměvem na tváři, moje myšlenky se zastaví.

„Ahoj!“ Usměje se na mě a řekne: „Já jsem Olivie. Je mi sedm!“ Zvedne sedm prstů a já v duchu zvednu osm.

Ahoj, Olivie. Já jsem Malachiáš, chci říct nebo vyznakovat, ale jen na ni zírám.

„Myslíš, že vypadám jako princezna?“

V duchu přikývnu a udělám krok vpřed. Líbí se mi – v její přítomnosti mi není nepříjemně. Je tak šťastná ve srovnání s ostatními. A je ráda, že mě poznala.

Nakloním hlavu na stranu.

Její úsměv zmizí. „Tobě se nelíbí moje šaty?“

Bez přemýšlení, protože chci, aby mě měla taky ráda, zvednu ruce a vyznakuju: *Prosím, neboj se mě.*

Zmatený výraz v její tváři a pohled, který vrhne na svoji maminku, mi napoví, že netuší, co říkám.

To nevadí. Naučím ji to.

Znovu jí ukážu stejné gesto, protože potřebuju, aby věděla, že ji nechci vystrašit – zoufale se snažím, aby to pochopila.

„Bylo to v letadle strašidelné? Vždycky brečím, když nastartuje hodně rychle a vystřelí do oblak! Tatínek nás vždycky nutí létat letadlem. Teď je to i tvůj táta!“

Promnu si zátylek a zatáhnu se za dlouhé prameny vlasů. Vypadá šťastně – znamená to, že má svoji rodinu ráda? Tak moc s ní chci mluvit, ale myslím, že to nedokážu.

Chce se zase podívat na svoje rodiče, ale dotknu se jejího zápěstí, abych k sobě upoutal její pozornost. Pak vyznakuju: *Pojď se mnou.*

Pořád je zmatená, takže ukážu na otočné dveře. Zatímco k nim běžíme, držíme se za ruce – chichotá se a vlasy jí vlají ve větru. Zahlédnu ceduli na záchod. Zkusím si s ní promluvit tam, daleko od všech.

„Kam to jdeme?“ zeptá se a zakopne o vlastní nohy. Chytnu ji, než spadne, a dál ji táhnu směrem k toaletám, přičemž se vyhýbáme ostatním lidem.

Když vejдемe dovnitř, pokusí se odejít, ale já ji zastavím. *Chci si s tebou promluvit*, vyznakuju a ukážu na sebe.

Už jsem ji vyděsil? Už jsem to zkazil?

Pořád je zmatená, takže ukážu na svoji pusu a zavrtím hlavou. I když jsme tu sami, nedokážu mluvit. Pak ukážu na její pusu a přikývnu.

Otevře ústa. „Ty neumíš mluvit?“

Zavrtím hlavou. Strašně moc s ní chci mluvit a říct jí, že jsem možná divný, ale můžu se stát jejím kamarádem – jsem neškodný. Jenomže... to prostě nejde.

„To nic. Já to taky hrozně dlouho neuměla! Můžu tě to naučit.“

Zarazím se a obrátím oči v sloup. Proč mě všichni prostě nemůžou přijmout takového, jaký jsem? Nepotřebuju, aby mě někdo učil mluvit.

Její oči jsou tak živé a barevné. Je milá a chová se ke mně hezky. Ukážu na ni, pak si položím dlaň na hrud' a přistoupím k ní. Chci ji vzít za ruku a přimět ji, aby udělala stejné znamení a řekla mi, že jsem taky její – její nejlepší kamarád a nový bratr. Než to ale stihnu, někdo otevře dveře a dovnitř vtrhne můj nový pěstounský tatínek. Maminka mezitím zvedne Olivii.

„Říkal jsem ti, abys nevyváděla!“ vykřikne na ni můj nový tatínek a já chci dupnout nohou a poručit mu, ať se uklidní. Pak se ale otočí ke mně. „A ty. Varuju tě, hochu. Ještě dvakrát něco vyvedeš a půjdeš do *jiného* nového domova. Teď jsi Malachiáš Vize a Vizeovi nevybočuj z řady – tak se tím koukej řídit.“

On mě nepošle zpátky? Dává mi další šanci? Můžu zůstat?

Podívám se na holčičku, skloním hlavu a znakovou řečí se omluvím.

„Říká, že je mu to líto, zlatíčko,“ vysvětlí maminka. „Dorozumívá se znakovou řečí.“

„Co je to? Já to chci umět taky!“

Při jejích slovech zvednu hlavu a v hrudi ucítím vzrušení. Zvlášť když maminka slíbí, že to naučí všechny v domě. „Malachiáš se v našem domě bude cítit dobře. Teď je jedním z nás.“

Zadržím slzy a několikrát zamrkám. Vyvedou nás ze záchodků. Tatínek mě drží za rameno a vede mě z letiště do auta. Myslím, že jsou bohatí. Jejich auto je obrovské a luxusní a dům, u kterého zastavíme, je jako zámek. Při pohledu na něj trochu vytréštím oči, ale pak se moje pozornost vrátí k holčičce vedle mě. Nemůžu se na ni přestat dívat. Tak spokojený jsem se necítil od doby, kdy jsem měl Rexe – než mi ho vzali.

Ji mi ale nikdo nevezme. O to se postarám. Budu hodný. Budu poslouchat. Budu dítětem, které zjevně potřebovali, aby jejich rodina byla kompletní.

Olivie.

Moje nová malá sestřička. Nedokázal jsem ochránit mámu ani Rexe, ale myslím, že ji ochránit dokážu.

Udělám to.

Protože je moje.

Malachiáš – 12 let

Jakmile vystoupím ze školního autobusu, hodím si tašku přes rameno a zamířím přímo k místu, kde vím, že bude moje sestra. Olivie určitě bude se svojí partou kamarádek. Tak jako vždycky. Pořád na sebe strhává pozornost – je to populární holka. V úterý odchází z domu dřív než já – její kamarádky už roky chodí do školy o hodinu dřív, posedávají a klábosí.

Jakmile ji zahlédnu, zastavím se, zůstanu stát stranou a opřu se zády o zeď. Je to moje obvyklá pozice, zatímco se svět kolem mě hýbe dál. Sleduju, jak jde k houpačkám. Její kamarádka Abigail si sedne vedle ní a povídají si. Jsou ode mě odvrácené, takže jim nemůžu odezírat ze rtů – co když Olivie mluví o mně?

Nepůjdu k ní. Dokud na ni vidím, jsem spokojený. Opřu se nohou o zeď. Když k houpačkám přijde taky skupina tří kluků, zadržím dech.

Jsou o rok, možná dva mladší než já a převyšuju je. Jsem nejvyšší ve svém ročníku i v ročníku nad ním. Nemám žádné kamarády a nemluví, takže mě ve škole nemají moc rádi.

Říkají mi, že jsem podivín.

Že jsem nenormální a zvláštní.

Olivie si to ale nemyslí, takže jejich názory neplatí a nic pro mě neznamenají. Rád zůstávám v koutě a pozoruju ji. Z dálky na veřejnosti, a když jsme doma, co nejbliž. Ne nějakým děsivým způsobem – ale máma říká, že jsem moc ochranný. Táta mi pořád opakuje, abych se uklidnil.

Když jeden z nich zhoupne Olivii na houpačce, v žilách mi začne vřít krev. Ona ho ale odstrčí a odvrátí se od něj. Nejsem si jistý, ale myslím, že mu říká, aby šel pryč a nechal ji na pokoji.

Zrovna když se ozve zvonění, zatáhne Olivii za stuhu ve vlasech a já cítím, jak mě zaplavuje vztek. Ona toho kluka ale strčí do hrudi a dá se na odchod s Abigail v závěsu. Kluk se ji pokusí znovu chytit, ale Olivie mu uteče.

Kluk se svými kamarády se zasmějí.

Odlepím se od zdi a zamířím přímo k nim. Zatínám zuby tak silně, až to bolí.

Nikdo nebude beztestně šikanovat moji sestřičku.

Následuju je s jedinou myšlenkou v hlavě – bolest. Chci jim ublížit. Všichni tři odejdou z hřiště jako poslední. Tiše se za nimi propolížím a sundám si tašku z ramen.

Chytnu ji za popruh a rozmáchnu se. Taška je těžká kvůli obědu, který mi máma připravila, a taky učebnici, co v ní mám. Zasáhne jednoho z nich do hlavy a srazí ho k zemi.

Stejně tak se trefím i do druhého, který se snaží utéct. Pak jdu po třetím, který Olivii vytáhl stuhu a smál se jí. Skončíme až na chodbě.

„Co to sakra vyvádíš?“ vykřikne, zatímco ho pronásleduju.

Chci, aby mu tekla krev.

Otevře dveře a já do nich vrazím. Rozbolí mě oko, ale pokračuju dál. Kopnu ho do kotníků, aby zakopl a spadl na zem.

Učitel mě chytne těsně poté, co mu dám pěstí do obličeje.

Uprostřed noci mě táta vytáhne z postele, kde jsem kopal a máchal pěstmi, a taky z ložnice, kterou sdílím se svojí sestrou – od konce školy jsem ležel v posteli a odmítal se s kýmkoli vidět, dokonce i s Olivíí. Zeptala by se mě, co se mi stalo s okem, a zjistila by, co jsem udělal. Nemůžu jí říct, že jsem kvůli ní zmlátil několik dětí.

Bude se mě bát. Nemůžu dopustit, aby se mě bála.

Táta mě pustí, pevně mě chytne za zápěstí a odvede mě chodbou po velkém schodišti dolů do svojí kanceláře. Práskne dveřmi a začne přecházet sem a tam. Rukama si prohrábne prošedivělé vlasy.

„Co tě to sakra napadlo? Ředitel školy a rodiče mi volali a křičeli na mě, že jsi napadl jejich děti!“

Šikanovaly Olivii, vyznakuju.

Přestane přecházet a svěsí ruce podél těla.

Přistoupí blíž a chytne mě za bradu. „A co se ti stalo s okem?“

Hanbou mi zčervenají tváře. *Narazil jsem do dveří, když jsem honil jednoho z nich.*

„Nemůžeš chodit po škole a mlátit lidi. Je ti dvanáct. Ještě nejsi ani teenager, a už lámeš lidem nosy!“

To jsem poslouchal celý den – jak může někdo v mém věku být tak agresivní? Odkdy záleží na věku? Zastal jsem se svojí sestry – měl by být vděčný.

„Co s tebou mám dělat?“

Jeho otázka mě přiměje se napřímit a trochu vytřeštit oči. *Neposílej mě pryč, vyznakuju. Slibuju, že už budu hodný.*

Táta přistoupí ke stolu, opře se o něj a založí ruce na prsou. „Nikam tě nepošlu, Malachiáši. Jen chci, aby ses choval slušně.“

Jsem právník a nemůžu skončit ve zprávách, protože můj syn je nezvladatelný. Proč jsi jim prostě jen nevyhrožoval? Neřekl jim, ať se drží dál? Nebo ještě líp, řekl to učiteli nebo mně?“

Slyším jen to, že mě nepošle pryč.

Tiše si oddechnu a uvolním ramena.

„Myslím, že bys měl na terapii chodit častěji. Promluví s tvým lékařem o týdenních schůzkách. Olivie o té události neví a ani se to nedozví. Vidí v tobě oporu a my to tak musíme nechat. Byl bych raději, kdyby to zůstalo mezi námi. Všechny tři chlapce odebrali ze školy, protože jejich rodiče mají pocit, že už pro ně není bezpečná. Prosím tě, Malachiáši, už žádné rvačky.“

Přikývnu a skloním hlavu.

„A tím svým kopáním jsi vyděsil svoji sestru. Vrať se, omluv se a jdi spát. Zítra tě tvoje matka vezme k lékaři, aby ti prohlédl oko.“

Vyděsil jsem ji?

Vstanu a odejdu do pokoje. Jakmile otevřu dveře, Olivie se posadí na posteli a promne si oči. „Malachiáši?“

Omlouvám se, vyznakuju a posadím se na okraj její postele. *Promiň*, vyznakuju znovu, tentokrát důrazněji, a pěstí si promnu hrud'

„Ublížil ti táta?“

Zavrtím hlavou, ale myslím, že mi nevěří. Táta mě nenávidí – vím to. Někdy mě kvůli maličkostem hrubě odtáhne do kanceláře a křičí na mě mnohem víc než na Olivii. Takže vím, že nás vnímá jinak.

Jsem syn, kterého ani jeden z nich nechtěl, ale musejí se s ním smířit. Myslí si, že terapeutka musí udělat další testy – prý na ně ale ještě nejsem připravený, ať už to znamená cokoli.

Olivie nakloní hlavu na stranu a vlasy jí spadnou do obličeje. Vždycky voní jako jahody – je to jemná, uklidňující vůně.

„Chceš obejmout?“

Přikývnu a vklouznu vedle ní. Obejmeme se a chráníme se navzájem, jako to děláme od chvíle, co se z nás stali sourozenci. Pak oba usneme.

Malachiáš – 17 let

Olivieina hudba je hrozná a šíleně mě z ní bolí hlava. Běžíme vedle panství a podél jezera. Pořád je přímo přede mnou a málem kvůli ní zakopnu. Mohl bych ji kopnout do kotníků a nechat ji ležet v blátě, ale pak bych se cítil provinile a musel se jí omluvit, takže se rozhodnu, že to neudělám.

V uchu mi hraje její směšná popová hudba. Olivie má druhé sluchátko a drží krok s mým tempem. Je v kondici. Je to roz-tleskávačka a cvičí skoro stejně jako já, což znamená, že spolu můžeme trávit víc času. Běhám rád – a ona taky.

Je to perfektní sourozenecká kombinace. A můžu s ní být častěji. Není to divné? To je mi jedno. Když jsem se svojí mladší sestrou, vždycky mám lepší náladu. Jako bych mohl být tou nejlepší verzí sebe sama. Ani se mě nesnaží nutit, abych mluvil, a nejedná se mnou, jako by se mnou nebylo něco v pořádku, jako moji debilní kámoši.

Totíž, nejsou to debilové, ale ani nejsou normální. Zavrtím hlavou, abych se soustředil, a pohledem zabloudím stranou. Snažím se nedívat se jí na prsa, zatímco vyznakuju: *Táta mě chce začít učit řídit.*

Zasměje se. „To bude hrozná zkušenost. Měl bys zůstat u jízdy na kole. Celou dobu na tebe bude jen křičet.“

Pravděpodobně ano. Nemá moc trpělivosti. Hlavně proto, že jsem se za poslední rok zapletl do víc rvaček, než vůbec dokážu spočítat – navíc mě přistihl, jak na balkoně kouřím joint.

Teď mě toleruje. Naši mě posledních devět let vychovávali, takže mě nemůžou jen tak vrátit do systému. A i když si někdy myslím, že mě táta nenávidí, nejspíš mu na mně pořád záleží dost na to, aby si mě nechal u sebe.

Často se ale hádáme a dohadujeme, takže si možná jen dělám iluze.

„Pohni, nebo se Bluetooth vypne,“ zavolá na mě Olivie.

Mrknu a uvědomím si, že jsem zůstal pozadu. Chvilku se tam ale zdržím a sleduju její zadek. V duchu si vlepím facku, protože by se mnou už nikdy nepromluvila, kdyby věděla, že na ni takhle zírám. A navíc – pokud se jí přeruší připojení, zbavím se té zasrané popové hudby od nějaké dívčí skupiny, která zpívá o rozchodu se svým bývalým. Aspoň si ušetřím bolest uší.

Nakonec ji i tak doženu a její hudba přejde na něco pomalejšího. Dorazíme k jezeru – předkloní se a snaží se popadnout dech, zatímco já vytáhnou z kratoasů balení cigaret a jednu si zapálím. Ohlédne se na mě přes rameno. Pořád je předkloněná a nabízí mi výhled, na který bych se rozhodně neměl soustředit.

Zamračí se a pak se napřímí. „Proč?“

Tázavě zvednu obočí a doufám, že si kurva nevšimla, že ji očumuje její vlastní bratr.

„Kouření je škodlivé. Zvlášť když běháš, Malachiáši.“

Hmm. Zbožňuju, když vyslovuje moje jméno.

Ne. Drž hubu.

„Máma s tátou to z tebe doma ucítí. Až tě v kuchyni začnou vyslýchat, už tě nebudu bránit.“

Pokrčím rameny, vyfouknu nad hlavu obláček kouře, opřu se o pařez a sleduju, jak se protahuje. Zase se předklání a dotýká se prstů u nohou. Zvednu oči k nebi, než mě přistihne, jak jí civím do výstřihu.

Tohle je něco nového.

A taky trochu divného.

Posledních pár měsíců se nemůžu přestat na Olivii dívat a všimnout si, že je nejen stejně krásná jako vždycky, ale taky opravdu, opravdu přitažlivá. Ne tak, jak by si bratr měl u svojí sestry všimnout nebo jak by o ní měl přemýšlet.

Když se směje nebo se na mě usmívá, mám pocit, jako by se ve mně rozletělo hejno motýlů. Je to návykové. Být šťastný a nadšený. Snažím se s ní trávit co nejvíc času, abych si ten pocit udržel, a zároveň přesvědčit hlasy ve svojí hlavě, že je úplně šílené být zamilovaný do svojí sestry, se kterou jsem vyrostl.

Táta by mě pověsil – a pak zastřelil, aby se ujistil, že jsem opravdu mrtvý.

Určitě bych ale stejně našel způsob, jak s Olivíí být. Jako duch v její skříni nebo příšera pod její postelí, se kterou se kamarádí a objímá ji, než usne.

Zamračím se nad svými směšnými a nedospělými myšlenkami, zatímco Olivie něco píše na telefonu.

Vychází slunce. Kolem nás je jemná záře, která prosvítá skrz koruny stromů. Přes les vidíme, jak slunce v dálce svítí čím dál tím jasněji. Pořád je to stejný výhled, ale vždycky nás dostane.

Tentokrát se ale zdá, že jsem jediný, kdo mu věnuje pozornost. Olivie ke mně přistoupí, sebere mi cigaretu a hodí ji do jezera.

Její přimhouřené oči mě rozesmějí.

Chceš do jezera? vyznakuju. Protože za vteřinu tě tam hodím taky.

Zkříží ruce na prsou a vystrčí bok. „To bys neudělal.“

Když ji popadnu, zvednu ji ze země a hodím si ji přes rameno, vyjekne strachy. Zamírím ke břehu. Kope holýma nohama, křičí moje jméno a plácá mě po ramenu. Zastavím se pár centimetrů od vody, tiše se zasměju, sundám si ji z ramene a předstírám, že ji hodím do vody. Přinutí ji to pevněji mě obejmout kolem krku.

Když mi omotá nohy kolem pasu a sevře mě stehny, zarazím se. „Prosím, nedělej to,“ zažadoní. „Prosím tě.“

Sakra.

Příliš blízko.

Pustím ji, jako by mě popálila, a ona jen tak tak udrží rovnováhu, aby nespadla do vody. Plácne mě do hrudi. „Ty hajzle!“

Najednou mám nutkání chytnout ji za obličej a políbit ji.

Je to náhlé, absurdní a nové. Olivii jsem políbil milionkrát, ale ne tak, jak chci teď. Je to nepřipustné v tolika různých ohledech.

Přitahuje mě moje sestra. Tohle se tu děje, ne? Není možné, aby mě nepřitahovala – pro mě je mistrovským dílem.

Jakmile si to uvědomím, vyrazí mi to dech a donutí mě to několikrát zamrkat a odvrátit od ní pohled. Divoce se mi rozbuší srdce a pomyslím na to, jak hroznou mám smůlu. Vždycky jsem věděl, že jsem v prdeli, ale tohle? To je vrchol. Táta chce, abych se vrátil k terapii a začal brát léky. Možná bych měl – ne kvůli svým zvráceným myšlenkám, ale kvůli pocitům, které bych k Olivii neměl chovat.

Existují léky, které vám zabrání chtít políbit vaši sestru?

Dřív šlo jen o to ji chránit – vždycky jsem k ní cítil náklonnost, ale takovouhle ne. Chci ji políbit tak, jak to dělá milostný pár.

Začnu oddychovat prudčeji a jsem zatraceně zmatený tím, co cítím – pořád je moc blízko a já napnu prsty. Potřebuju je ovinout kolem jejího tílka a přitáhnout si ji k sobě, abych ji mohl políbit, ale místo toho ustoupím a naprázdno polknu.

Vrátí se k psaní na telefonu a já si zapálím další cigaretu a odmítám se na ni podívat. Chová se jako obvykle a netuší, že její bratr se sebou svádí válku, aby všechno nezničil tím, že bude jednat impulzivně. Už je nám šestnáct a sedmnáct, ale pořád jsme moc mladí na to, abych takhle přemýšlel.

Naštvu se, protože jsem se zamiloval do někoho, koho nikdy nemůžu mít. Chci vybuchnout na celý svět nebo se možná poprat s tátou a zjistit, jestli jsou to jen prázdné řeči, když mi vyhrožuje, že mi nakope zadek.

Olivie ke mně přistoupí, štouchne mě ramenem a ukáže bradou na východ slunce. „Vím, že máš srdce z kamene, ale musíš uznat, že je to krásné.“

To je, vyznakuju pomalu a sleduju, jak se dívá na výhled.

Nemám srdce z kamene. Je jen plné jedu.

Co by udělala, kdybych ji políbil? Políbila by mě taky a stala by se mým malým tajemstvím, nebo by běžela za našimi a nechala mě zapudit z rodiny?

Možná by se ode mě odtáhla, ale nikomu by to neřekla.

To riziko je sakra velké, ale já ji chci tak strašně moc políbit.

Nakonec mě obejmě kolem pasu a položí mi hlavu na hrud'. Sledujeme, jak slunce dosahuje obzoru. Vdechuju jahodovou vůni jejích vlasů a prohrabávám prsty její měkké kadeře tak jako vždycky.

Ani tohle není normální. Vím, že není, ale je mi to jedno.

Před rodiči nebo kamarády se k sobě takhle nemůžeme chovat. Už mě vystrnadili na druhou stranu panství za to, že jsem